

Freya, saturnus en sonne dagaz

De Haven

Het was een drukke dag geweest in de Rotterdamse haven. Grote containerschepen voeren af en aan. Overal werden enorme ladingen goederen gelost en geladen. Het was een bedrijvige chaos, waarbij iedereen altijd alert moest blijven. Toch gebeurde er soms iets onverwachts. En dat was precies wat er die vrijdagavond gebeurde.

Een containerschip was bezig met het lossen van zijn lading toen er plotseling een enorm gekraak klonk. Het was alsof er iets scheurde of brak. Geschrokken keken de bemanningsleden om zich heen, maar alles leek in orde. Totdat ze opeens een spoor van een rare roze substantie op het water zagen drijven. Ze realiseerden zich dat er een ongeluk was gebeurd en dat er een grote hoeveelheid chemische troep in het water was terechtgekomen.

De alarmbellen gingen af en al snel kwam er hulp opdagen. Een groep specialisten werd ingeschakeld om de roze smurrie te onderzoeken en deze zo snel mogelijk op te ruimen. Maar het was een enorme klus. Het water raakte vervuild met de smurrie en er dreef een dikke laag roze troep langs de kades en schepen. Er hing overal een chemische geur.

Niemand had gezien dat het gehele schouwspel werd gadeslagen door een schepsel dat zich verstopt had onder de steiger. Het leek verdoofd te zijn door de klap op het container-

geboorte verdwenen en toen heeft zij me in huis genomen. Ze is heel goed voor mij. Zonder haar had ik niet geweten wat er van mij terecht was gekomen.”

Ze waren intussen in de metro gestapt en het volgende station was al metrostation Beurs.

“Ik moet er hieruit. Tot morgen?”

“Ja, tot morgen Sjors. Fijn om je ontmoet te hebben.”

Slaap lekker

Na het eten probeerde Sjors nog wat huiswerk te maken. Het was warm en het raam stond open. Hij kon zijn gedachten maar niet van de vieze plakband en het stof afhouden. Hoe kon dat spul in zijn kamer komen en waarom lag zijn boek open bij het verhaal van ‘Cuca’? Hij besloot dat huiswerk maken niet ging. Dus ging hij boven op de dekens op bed liggen. Het was nog steeds warm ook al was het bijna herfst. En omdat het begin september was, bleef het ook nog vrij lang licht. Sjors keek naar buiten en zag de maan al opkomen achter het kruis op de kerktoren, die hij kon zien vanaf zijn bed. Hij bleef maar piekeren en piekeren.

Ineens werd hij wakker. Of was hij wel wakker? Hij probeerde te kijken, maar het was donker. Nee, het was zwart. Hij zag helemaal niks. Van angst probeerde hij zijn deken te pakken om eronder te kruipen, maar hij was zo bang. Hij durfde niet eens te bewegen. Dan maar zijn ogen dichtknijpen. Na een paar minuten realiseerde hij zich dat dit ook niet hielp.

Hé, voelde hij nou wat kriebelen op zijn gezicht? Hij sperde zijn ogen wijd open en zag nu schemerdonker. Hij voelde aan zijn gezicht en voelde dat er weer derrie op zat. Hij dacht:

De Boom

“En, wat heb je bedacht?” Waldrick schrok op uit zijn gedachten toen Valéry de vraag stelde.

“Ik ben er nog niet uit. We moeten eerst weten of de verbinding nog gemaakt kan worden en hoe sterk die is.”

“En, daar heb je de hele dag over nagedacht?”

“Nee, aan nog wel meer dingen. Maar we moeten eerst naar de boom en contact maken.”

“Vanavond?”

“Ja, als het donker is.”

“Hoe reizen we?”

“In onze droomvorm, dan zijn we het snelst.”

Zo rond twaalf uur 's nachts besloten Waldrick en Valéry te gaan. Ze openden de deur van de kerk en liepen naar buiten. Hij transformeerde in een paard en zij werd een mooie blauwe libelle.

“Ga jij mee op mijn nek? Dan zijn we het snelste.”

“Goed”, zei de libelle en ze verstopte zich net achter de manen onderaan de nek, waar normaal het zadel eindigt. Hij stapte een stukje, ging over in draf en toen hij de galop inzette, leek het net of er acht benen waren in plaats van vier. Ze stegen op en ze vlogen over het dorp waar de mensen in diepe slaap lagen.

“Waar moeten we heen?” vroeg Valéry.

“De laatste keer vloog ik richting de burcht waar het kasteel van Charles had gestaan, maar waarvoor een groot donjon in de plaats was gezet.”

“Ik zie de donjon niet meer. Ik zie in die richting wel heel veel lichtjes en nog veel grotere gebouwen en heel veel vieze lucht. Ik maak me zorgen”, zei Valéry.